

Arrest

**nr. 344 263 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2025 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 1 december 2022 geregistreerd in Oostenrijk in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij hij zich voordeed als minderjarige.

1.2. Verzoeker reisde evenwel vanuit Oostenrijk door naar België en diende alhier op 26 januari 2023 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. De Oostenrijkse instanties weigerden op 13 februari 2023 om verzoeker terug te nemen, waarna het verzoek om internationale bescherming in België werd behandeld.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 december 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger van Pashtoun origine te zijn. U bent 28 jaar oud en werd geboren in Mirakhor Qala gelegen in het Alingar district van de Laghman provincie waar u verbleef tot de val toen u naar uw tante in Kaboel onderdook gedurende vijf dagen. Hierna ontvluchtte u het land. U verklaarde dat uw paternale oom M.(...) A.(...) de malik van uw dorp was en samenwoonde bij uw familie. U hielp hem soms in deze functie door de gasten te bedienen. De taliban zou omstreeks 9 maanden voor de val aan hem hebben gevraagd om ushr te betalen. Hij weigerde dit te doen waarop de taliban hem 's nachts kwam zoeken bij uw woning. Uw familie antwoordde dat uw oom niet aanwezig was waarop de taliban het huis wouden doorzoeken. Uw familie weigerde dit waarop er een vuurgevecht uitbrak tussen de taliban en uw gezin. De taliban vertrokken uiteindelijk. Uw oom contacteerde het district en richtte de ALP op in uw dorp. Hij werd meteen commandant en kreeg ettelijke wapens en voertuigen om de veiligheid te verbeteren. U, uw neven en broer sloten zich ook aan bij de ALP waarop uw oom u opleidde. U diende bij de ALP tot aan de val waarop u onderdook bij uw paternale tante in Kaboel tot uw vlucht uit Afghanistan. U reisde naar België waar u aankwam op 25 januari 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 januari 2023. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: Uw taskara, uw werkbadge, werkcertificaat, twee foto's van uzelf bij de ALP, twee foto's van uw vader met een gebroken been en uw arbeidscontract van uw job in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw relaas is ongeloofwaardig.

Vooreerst wijst het CGVS erop dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen. Dit getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien weten uw verklaringen onmenselijke behandeling te hebben verdragen in Oostenrijk niet te overtuigen (CGVS p. 3). Zo blijkt uit niets van de vragenlijst uit Oostenrijk dat u daar enige problemen ondervond. U verklaarde daar bovendien dat u naar België wou gaan om daar asiel aan te vragen (Antrag Auf Internationalen Schuts Erstbefragung p. 4, 5). Toen er u daar werd gevraagd waarom u Afghanistan verliet gaf u vage verklaringen dat er daar geen zekerheid of toekomst was (Antrag Auf Internationalen Schuts Erstbefragung p. 6). Het feit dat u in Oostenrijk zulke vage en algemene verklaringen aflegde betreffende uw problemen doen bijgevolg verdere vragen opkomen over uw geloofwaardigheid.

Voorts stelt het CGVS vast dat u volatiele verklaringen aflegde betreffende uw tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie.

U werd zo gepeild naar het verkrijgen van enige opleidingen bij de ALP waarop u verklaarde er geen te hebben gekregen, maar uw oom uzelf en uw neven leerde omgaan met wapens bij zijn thuis toen u zich aansloot (CGVS 1 p. 19). Er werd u de vraag gesteld of u voordien al wapens wist te onderhouden en te gebruiken waarop u verklaarde dat jullie thuis wel wapens hadden, maar u ze nooit echt gebruikt had behalve om er eens mee in de lucht te schieten op een huwelijk (CGVS 1 p. 20). Echter verklaarde u tijdens datzelfde gehoor dat u actief deelnam aan een vuurgevecht toen de taliban naar uw woning kwamen vooraleer u zich aansloot bij de ALP (CGVS 1 p. 18). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u wel wist hoe deze wapens werkte vooraleer u zich aansloot bij de ALP aangezien uw oom u het in het verleden had aangeleerd (CGVS 2 p. 13-14). Dergelijke volatiele en incoherente verklaringen plaatsen vraagtekens bij uw geloofwaardigheid.

Ook kunnen uw verklaringen betreffende de redenen waarom u geen opleiding zou hebben gevolgd niet overtuigen. U gaf aan dat het niet nodig was en uw oom u toen leerde omgaan met wapens hetgeen in het licht van het voorgaande niet overtuigend overkomt, te meer u tijdens die opleiding van oom enkel met een Kalasjnikov leerde omgaan terwijl er op de post verschillende wapensystemen zoals RPG's en PK-machinegeweren aanwezig waren (CGVS 1 p. 20-21). U gaf ook aan dat er geen tijd was hetgeen evenmin kan overtuigen in het licht dat anderen daarentegen wel een officiële opleiding in het DC genoten (CGVS 1 p. 20-21). Dat u in de geschetste context geen opleiding zou volgen omdat het niet nodig was, kan dan ook niet overtuigen. Frappant hierbij is dat u daarentegen wel certificaten neerlegde die uw deelname zouden bevestigen (CGVS 1 p. 13).

Uw verklaringen betreffende uw deelnamen aan vuurgevechten weten voorts ook niet te overtuigen. U verklaarde zo dat u vanuit de bergen werd aangevallen en jullie moesten terugschieten (CGVS 1 p. 22-23; CGVS 2 p. 14). U werd aangemoedigd om meer uitleg te verschaffen over uw eigen ervaringen hierover, maar u kwam niet veel verder dan zulke vage verklaringen opnieuw te herhalen (CGVS 1 p. 22-23). U gaf daarentegen wel de bijkomende uitleg dat sommige personen probeerden om de vijand te flankeren, maar ook hierover bleef u zeer algemeen. Uw uitleg over dit manoeuvre kwam erop neer dat jullie rondliepen tot jullie de taliban tegenkwamen en jullie hen dan vroegen om zich over te geven waarop ze dit deden, oftewel jullie hen doodschoten of vice versa (CGVS 1 p. 24). Bijgevolg weten deze verklaringen uw geloofwaardigheid geen kracht bij te zetten.

Verder stelt het CGVS vast dat u verklaringen betreffende uw en uw ooms tewerkstelling bij de ALP aflegde die strijdig zijn met de algemene informatie.

U verklaarde zo dat u gedurende 9 maanden werkte voor de ALP en werkte tot aan de val (CGVS 1 p. 5, 9, 16; CGVS 2 p. 5, 7, 15-16). Echter blijkt uit algemene informatie –die is toegevoegd aan uw administratief dossier dat de ALP op dit moment feitelijk al opgedoekt werd en vervangen werd door het Afghaanse territoriale leger of ANA-TF. Dit was wijdverspreid over heel Afghanistan behalve in de regio van Kandahar, Uruzgan en Helmand, die wegens veiligheidsoverwegingen vertraging opliepen tot minstens februari 2021. In de rest van Afghanistan -inclusief uw eigen regio- zou de ALP al overgeheveld zijn geweest naar de ANA-TF of de nationale politie tegen het einde van 2020. Ook zouden de fondsen die gebruikt werden voor de uitbetaling van de salarissen van het ALP personeel op dat moment al volstrekt op zijn geweest en werd ALP-personeel dus niet meer uitbetaald. Dat uw oom op dit moment niet enkel nog een nieuwe ALP eenheid wist op te richten, maar u en verschillende andere personen wist aan te werven is in deze context opmerkelijk te noemen.

Voorts verklaarde u dat u de wapens neerlegde op 24/05/1400 oftewel 15/08/2021 (CGVS 1 p. 30). Er werd u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw gevraagd wanneer u stopte met uw job bij de ALP waarop u verklaarde dat u deze job uitoefende tot aan de val (CGVS 2 p. 15-16). U verklaarde daarop dat u naar Kaboel ging en daar gedurende vijf dagen verbleef vooraleer u het land verliet (CGVS 2 p. 16). U werd u de vragen gesteld of de overheid op dat moment al was gevallen en of Kaboel op dat moment al in handen was van de taliban. Daarop antwoordde u beide keren bevestigend (CGVS 2 p. 16). Echter nam de taliban op 12 of 13 juli uw district al over. Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat er zware gevechten waren in uw district en deze pas op het allerlaatste moment in de handen van de taliban viel (CGVS 2 p. 16). Dit brengt uw geloofwaardigheid verder ten val.

Ook betreffende de contacten en verblijfplaatsen van uw familieleden legde u volatiele, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af.

Het komt zo weinig geloofwaardig over dat uw ouders -die volgens u in hetzelfde huis wonen als uw paternale oom- daar zouden blijven wonen indien er omstreeks elf maanden voor uw vlucht een vuurgevecht uitbrak tussen de taliban en uw eigen familie aan deze woning (CGVS 1 p. 16, 17, ; CGVS 2 p. 5, 7, 11, 12). Dat ze hierna ook nog gedurende jaren in een woning zouden blijven wonen die eerder op zulke wijze geveiseerd werd door de taliban is frappant. Bovendien waren uw verklaringen betreffende dit gevecht weinig overtuigend. U wist zo zelfs niet of er enige gewonden of doden vielen bij de taliban (CGVS 1 p. 16, 17, 18, ; CGVS 2 p. 5). Voorts verklaarde u dat de taliban uw ouders nog blijvend zouden lastigvallen waarbij ze hem vragen naar verstopte wapens en waar zijn zonen zouden bevinden (CGVS 2 p. 4-5). Uw verklaring dat hij een oude man zou zijn weet hier geen valabele verklaring voor te bieden waarom uw gezin niet zou verkiezen om deze woning te verlaten (CGVS 2 p. 12).

Bovendien verklaarde u dat uw andere ooms ook in uw dorp zouden verblijven (CGVS 1 p. 6; CGVS 2 p. 11-12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat zij recentelijk het dorp zouden hebben verlaten en u, noch uw familie weet zou hebben waar zij zich bevinden (CGVS 2 p. 11-12). Dat uw ooms zo plotseling uw dorp zouden verlaten en geen enkele vorm van contact zouden onderhouden met uw familie weet niet te overtuigen.

Ook aangaande de verblijfplaats van uw broer waren uw verklaringen tegenstrijdig. U verklaarde namelijk in Oostenrijk dat hij nog steeds in Afghanistan zou verblijven, terwijl u hier in België aanhaalde dat hij was gevlucht naar Iran (Antrag Auf Internationalen Schutts Erstbefragung p. 3; Verklaring DVZ Nr. 19; CGVS 1 p. 7).

Voorts werd u gevraagd of u nog steeds contact had met uw oom waarop u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde van wel (CGVS 1 p. 28). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter

van niet, maar uw baas hier in België wel eens contact met hem had weten te maken betreffende het overlijden van diens vader

(CGVS 2 p. 8)

Deze uitermate volatiele, tegenstrijdige, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen betreffende de verblijfplaatsen van uw familieleden en het contact dat u zou onderhouden met hen beschadigd uw geloofwaardigheid verder en toont aan dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op hun eigenlijke situatie.

Al deze redenen samengenomen kan het CGVS geen geloof hechten aan uw vermeende tewerkstelling bij de Afghaanse Lokale Politie, de oprichting van deze ALP-eenheid door uw oom en bijgevolg ook niet aan enige problemen die uw familie zou hebben met de taliban.

Betreffende de job van uw oom als malik stelt het CGVS dat u hier geen concrete vrees aan weet te koppelen.

U verklaarde zo dat uw oom de malik van uw dorp was en u ook soms voor hem werkte (CGVS 1 p. 10; CGVS 2 p. 6, 7). Echter is het louter familieid zijn van een malik onvoldoende om een vrees in uw hoofde vast te stellen. Uw tewerkstelling bij uw oom kwam bovendien niet verder dan het opdienen van eten en thee voor de gasten (CGVS 2 p. 7, 9). Uw verklaringen dat uw oom problemen ervaarde met de taliban zijn –zoals eerder vermeld– weinig aannemelijk en weten niet te overtuigen. Aangezien hij ook uw baas in België contacteerde over het overlijden van dienst vader en u duidelijk geen zicht wenst te bieden over de eigenlijke situatie van uw familie, lijken er bijgevolg sterke indicaties te zijn dat hij nog steeds in Afghanistan zou verblijven en zijn job als malik zonder problemen weet uit te voeren.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw taskara toont louter uw identiteit aan, maar deze wordt niet door het CGVS in vraag gesteld. Uw werkbadge en werkcertificaat zijn louter kopieën en makkelijk te vervalsen. Zoals hierboven vermeld verklaarde u bovendien zelf dat het trainingscertificaat feitelijk een vervalsing was aangezien u nooit deelnam aan enige opleiding. De foto's van uzelf in uitoefening van uw job zijn makkelijk te ensceneren en weten bijgevolg uw verklaringen geen kracht bij te zetten. De foto's van uw vader zijn ook makkelijk te ensceneren en tonen niet concreet aan dat uw vader enige verwondingen opliep, noch in welke context hij deze zou hebben opgelopen. Het werkcontract van uw job in België toont aan dat u hier in België werkt, maar dit staat los van uw vrees voor vervolging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query

Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDD registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in

het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De

controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en

geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische beschouwing over de geschonden geachte bepalingen en beginselen beweert verzoeker dat hij volgens de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 een risicoprofiel vertoont. Verzoeker citeert hierbij een passage waarin wordt gesteld dat veiligheidspersoneel van de voormalige Afghaanse overheid een risico lopen op vervolging dat zich in sommige gevallen zelfs uitstrekt tot hun familieleden. Zijn verklaringen werden volgens verzoeker verkeerd ingeschat.

Zo stelt verzoeker dat zijn verklaringen over de aanleiding voor zijn aansluiting bij de ALP, over zijn dagelijkse activiteiten, zijn verwondingen en de bewijsstukken geloofwaardig zijn. Hij voert aan dat hij duidelijke en gedetailleerde antwoorden heeft gegeven. In zijn verzoekschrift herhaalt hij dat hij betrokken geraakte bij de ALP nadat zijn paternale oom M. A., de *malik* van het dorp door de taliban werd benaderd om *usher* te betalen. Diens weigering leidde tot een confrontatie met de taliban, zo zet verzoeker uiteen, en daardoor nam zijn oom het initiatief om een ALP-afdeling op te richten. Verzoeker haalt hierbij een uittreksel uit zijn persoonlijk onderhoud aan en verduidelijkt dat de problemen met de taliban over de *usher* niet enkel zijn familie, maar het ganse dorp raakten. Verzoeker verduidelijkt dat het geld dat aan de *usher* moest worden uitgegeven en door de taliban werd gebruikt om wapens aan te kopen, eigenlijk moest dienen om mensen in het dorp die werkelijk hulp nodig hadden, zoals weduwen en wezen te helpen. De focus van de familie, zo merkt verzoeker op, lag dus op humanitaire ondersteuning.

Verzoeker bevestigt dat hij samen met zijn broer en zijn neven een opleiding kreeg van zijn oom. Volgens verzoeker toont deze opleidingsmethode aan dat er een sterke betrokkenheid was bij de bescherming van de lokale gemeenschap. Verzoeker wijst erop dat dit consistent is met de eerdere verklaringen van verzoeker dat de ALP vooral gericht is op het verbeteren van de veiligheid in het dorp. Verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin hij zich aansloot bij de ALP en de nauwkeurige beschrijving van de dagelijkse routine tonen naar zijn oordeel een diep inzicht aan in zijn verantwoordelijkheden.

Verzoeker stelt dat hij helder heeft beschreven hoe hij gewond raakte door een mortier of een raket, waarna hij een medische behandeling ontving, gedurende een korte periode rustte en daarna het werk hervatte hetgeen een indicatie vormt van zijn toewijding en zijn geloofwaardigheid ten goede komt. Hij stipt aan dat hij een eenvoudige maar overtuigende toelichting gaf bij de wijze waarop hij aan de kopieën van belangrijke foto's kwam en dat de originelen door zijn moeder vernietigd werden. De bewijzen van de mishandeling van zijn vader versterken de authenticiteit van zijn verhaal, zo beweert verzoeker. De betrokkenheid van verzoeker bij de ALP is een noodzakelijke stap in de bredere context van bedreigingen en geweld door de taliban, zo licht verzoeker toe.

Vervolgens stelt verzoeker dat de argumenten van de commissaris-generaal kunnen worden weerlegd.

Wat het gebruik van wapens bij de ALP betreft, brengt verzoeker in herinnering dat hij reeds enige basiskennis van wapens had vooraleer hij zich bij de lokale politie aansloot omdat zijn oom hem in het verleden had aangeleerd hoe hij met wapens diende om te gaan.

Zijn beperkte ervaring werd verder ontwikkeld gedurende de intensieve training door zijn oom na zijn toetreding tot de ALP. Volgens verzoeker is er dus geen tegenstrijdigheid en is er juist sprake van een logisch verloop van de gebeurtenissen.

Wat zijn verklaring betreft dat hij voor zijn toetreding tot de ALP enkel tijdens een huwelijk in de lucht had geschoten, is deze niet per se strijdig met zijn verklaring dat hij deelnam aan een vuurgevecht toen de taliban zijn woning aanvielen omdat dit een noodsituatie is en afwijkt van de omstandigheden waarin wapens in minder kritieke omstandigheden worden gehanteerd, zo meent verzoeker. Hij stipt aan dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud de nodige verduidelijkingen had aangebracht. Naar het oordeel van verzoeker is het hoofdargument van de verwerende partij dus weinig ernstig.

Naar aanleiding van het gebrek aan een officiële ALP-opleiding en het gegeven dat hijzelf en zijn neven door hun oom werden getraind toen zij zich aansloten bij de ALP, beweert verzoeker dat dit nauw aansluit bij de historische context van de ALP omdat deze oorspronkelijk werd opgericht als een lokaal gerekruteerd zelfverdedigingsmechanisme. De commissaris-generaal acht het ongeloofwaardig dat verzoeker geen formele opleiding heeft gevolgd, maar de context toont volgens verzoeker aan dat formele trainingsprogramma's niet altijd haalbaar of beschikbaar waren, bij uitstek in afgelegen gebieden. Verzoeker citeert hierbij een internetartikel van SOFnews uit 2016 over de Afghaanse lokale politie en de bijdrage van de Amerikaanse Special Forces in de totstandkoming ervan, waarbij gewag wordt gemaakt van lokale illegale milities die worden verward met de officiële ALP, hoewel het programma over het algemeen als succesvol wordt beschreven.

Aangaande verzoekers deelname aan gevechten, zijn verzoekers verklaringen dat hij moest terugschieten als hij door de taliban werd aangevallen, consistent met de primaire functie van de ALP, met name het beschermen van de dorpen tegen aanvallen van insurgenten.

De commissaris-generaal koestert volgens verzoeker ten onrechte twijfel bij de verklaringen van verzoeker over het gebruik van een Kalasjnikov, terwijl er andere wapens zoals RPG's en PK-machinegeweren aanwezig zouden zijn. Volgens verzoeker was er binnen de ALP een praktijk om gebruik te maken van wapens die gemakkelijk beschikbaar en relatief eenvoudig te hanteren waren. Verzoekers herinnering aan een training met een Kalasjnikov past binnen dit kader en de bredere operationele realiteit van de ALP, zo meent verzoeker.

De verklaring van verzoeker dat zijn oom wapens en voertuigen ontving bij de oprichting van de ALP in hun gemeenschap, sluit volgens verzoeker aan bij de steun die door de Afghaanse regering en de internationale strijdkrachten werd geboden om de veiligheid in de afgelegen dorpen te waarborgen. Dit getuigt van een correct begrip van de context waarbinnen de ALP opereerde, zo stelt verzoeker.

Verzoeker besluit met de stelling dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn en consistent zijn met de algemene informatie over de ALP.

Met betrekking tot de contacten die verzoeker zou onderhouden met zijn familieleden en hun verblijfplaatsen wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de verklaringen van verzoeker op dit punt volatiel zijn. Naar aanleiding van de keuze van verzoekers ouders om na het vuurgevecht met de taliban in hun woning te blijven wonen, geeft verzoeker te kennen dat het verlaten van een woning in rurale gebieden vaak geen eenvoudige keuze is omdat families diepgeworteld zijn en de huizen een emotionele waarde en een economische zekerheid vertegenwoordigen. Bovendien, zo oppert verzoeker, zijn veilige alternatieven vaak afwezig en is het door een gebrek aan middelen onmogelijk om elders een nieuw bestaan op te bouwen.

Daarnaast, zo vervolgt verzoeker, staan de taliban erom bekend families te blijven intimideren, zelfs wanneer zij hun woonplaats verlaten hebben en kan het vertrek als verraad worden aanzien, wat de situatie nog gevaarlijker maakt. Bijgevolg kan de keuze van verzoekers familie om te blijven een pragmatische keuze zijn om niet verder onder de negatieve aandacht van de taliban te komen.

Het gebrek aan details in zijn verklaringen over de nasleep van het vuurgevecht, zoals het aantal slachtoffers, is volgens verzoeker te wijten aan stress en angst en het beperken van contacten met familieleden en vormt dus niet noodzakelijk een aanwijzing van ongeloofwaardigheid. Tenslotte betwist verzoeker dat het motief dat hij meerdere Europese landen heeft doorkruist zonder bescherming te vragen zijn algehele geloofwaardigheid zou aantasten omdat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat men in het eerste land een verzoek om internationale bescherming moet indienen om als geloofwaardig te worden beschouwd.

In een volgend middelonderdeel klaagt verzoeker zich over het gegeven dat zijn vrees omwille van de functie van zijn oom als *malik* van het dorp niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing werd gesteld dat het feit familielid te zijn van een *malik* niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, terwijl verzoeker meent dat er specifieke risico's verbonden zijn aan de positie van *malik*. Verzoeker onderstreept hierbij dat niet wordt betwist dat zijn oom een jihadi-commandant was, contacten had met de voormalige Afghaanse overheid die hem wapens ter beschikking hadden gesteld, én grootgrondbezitter was. Omwille van zijn familieband met zijn oom en zijn betrokkenheid bij diens activiteiten door als host te fungeren, was verzoeker een zichtbaar onderdeel van het netwerk van de *malik* en riskeerde hij zodoende

onder de negatieve aandacht van de taliban te komen. Omwille van de perceptie van loyaliteit aan een gezaghebbend figuur, valt hij binnen de kwetsbare profielen die worden omschreven in de *guidelines*, zo besluit hij.

Verzoeker gaat vervolgens in op de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Afghanistan. Verzoeker beweert op basis van rapportage van de Verenigde Naties en Human Rights Watch uit 2021 en 2022 dat er sinds de machtsovername reeds vele burgers gedood werden bij aanslagen door ISKP en de taliban, hoofdzakelijk gericht tegen sjiieten en etnische hazara's en dat er in Afghanistan sprake is van een economische en humanitaire crisis. Op basis van deze zorgwekkende gegevens concludeert verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar artikel 15, b) en artikel 15, c) van de (oude) richtlijn 2004/83/EG en de interpretatie van het reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld, met name de zogeheten *sliding scale* uit de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji.

2.2. Aanvullende nota

Op 16 december 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt, waarbij de landeninformatie wordt *geüpdate*t. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf HYPERLINK "https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf"

SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

”

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Onderzoek van het beroep

Het redelijkheidsbeginsel mag slechts geschonden worden genoemd wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldig handelende overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (cf. RvS 16 maart 2021, nr. 250.111).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

5.1.2. Verzoeker verklaarde een etnische pashtoun te zijn die afkomstig is uit het Alingar district in de provincie Laghman (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 30 januari 2023, persoonsgegevens). In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban en Daesh omwille van zijn werk bij de lokale politie (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 17 april 2023). Verzoeker verklaarde dat hij 2 maanden nadat hij bij de lokale politie aan het werk ging gewond raakte en niet naar huis kon keren, waarna de taliban op de hoogte geraakte van zijn werk (*Ibid.*).

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij slechts beperkt scholing genoot en thuis zijn paternale oom M. A., een *ex-mujahideen*-commandant, die *malik* was, bijstond als deze laatste gasten ontving, door onder andere thee te brengen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 9-10). Verzoeker stelde dat hij de exacte datum niet kende waarop hij aan de slag ging bij de ALP, maar hij verklaarde dat hij ongeveer 9 maanden voor de ALP gewerkt had (*Ibid.*). Verzoeker verklaarde dat de taliban naar het dorp kwamen en *usher* vroegen aan zijn paternale oom die dit weigerde. Er ontstond een conflict, waarna verzoekers paternale oom M. A. naar het districtshuis ging en toestemming kreeg om *checkpoints* van de ALP op te richten (*Ibid.*, p. 14). M. A. begon leden van zijn familie te rekruteren, zoals verzoeker en zijn broer, verstreekte wapenopleidingen en zette de *checkpoints* op om zich te verdedigen tegen de taliban die *usher* opeisten (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker ontkende ooit een échte opleiding gekregen te hebben en stelde dat zijn oom hen eigenlijk thuis trainde (*Ibid.*, p. 19). Verzoeker raakte op een bepaald moment gewond bij een aanval waarbij twee van zijn collega's omkwamen (*Ibid.*, p. 25). Hij zou toen enkele dagen in het ziekenhuis verbleven hebben en daarna teruggekeerd zijn naar zijn job (*Ibid.*, p.25). Ten

tijde van de machtsovername werd vanuit het districtscentrum gevraagd de wapens neer te leggen (*Ibid.*, p. 26). De commandant van het hoofdkwartier werd gearresteerd en verzoekers paternale oom organiseerde het vertrek uit Afghanistan van hemzelf en zijn broer (*ibid.*, p. 16). Na zijn vertrek zou verzoekers vader nog meermaals zijn lastiggevallen en zelfs zes keer gearresteerd zijn (*Ibid.*, p. 28). De taliban blijven hen lastigvallen en vragen naar de wapens (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 8 oktober 2024, p. 5)

5.1.3. Een belangrijk element in de bestreden beslissing om te twifelen aan verzoekers algehele geloofwaardigheid bestaat erin dat verzoeker over enkele belangrijke aspecten totaal uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd in Oostenrijk. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 1 december 2022, verklaarde dat hij slechts 17 jaar oud was, en dus minderjarig, en twee jaar eerder, dus ruim vóór de machtsovername in Afghanistan, te voet vanuit zijn woonplaats naar Iran vertrokken zou zijn (AD, stuk 6, Landeninformatie, *Landespolizeidirektion Burgenland, Antrag auf Internationalen Schutz*, 2 december 2022, p. 3-4). Als vluchtmotief haalde verzoeker toen enkel algemeenheden aan: de toestand in Afghanistan zou zeer slecht zijn en hij zou aldaar geen zekerheid en geen toekomst gehad hebben (*Ibid.*, p. 6). Hij verklaarde toen ook dat zijn vader via een smokkelaar de reis had georganiseerd en hiervoor 12.000 euro werd betaald (*ibid.*, p.5-6).

Bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België verklaarde verzoeker daarentegen dat hij geboren was op 21 maart 1996 en op dat ogenblik dus 26 jaar oud was en dus ruim meerderjarig (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 30 januari 2023, persoonsgegevens). Tevens stelde verzoeker dat hij (slechts) op 20 augustus 2021 uit Afghanistan vertrokken was (*Ibid.*, reisroute). Tijdens het persoonlijk onderhoud lichtte verzoeker toe dat hij na de machtsovername vanuit zijn woonplaats naar Kabul zou zijn gegaan en daar een vijftal dagen verbleef alvorens vanuit Kabul uit Afghanistan te vertrekken (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 30). Hij stelde tenslotte dat hij de reis zelf met de smokkelaar had geregeld en hiervoor 8.000 dollar had betaald (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 30 januari 2023, reisroute).

Samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker in belangrijke mate op de helling komt te staan doordat er in het kader van de twee ingediende verzoeken om internationale bescherming totaal uiteenlopende gegevens werden verstrekt. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze tegenstrijdige verklaringen ongemoeid. Hij geeft enkel aan dat er geen enkele wettelijke verplichting bestaat om in het Europese land waar men aankomt meteen een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker in beide landen sterk uiteen lopen, waardoor hij niet langer geloofwaardig overkomt.

5.1.4. In zijn enig middel houdt verzoeker voor dat hij een risicoprofiel vertoont, zoals opgenomen in de *EUAA Country Guidance* van mei 2024 omdat hij een medewerker zou zijn geweest van de veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse overheid. Er werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over zijn tewerkstelling volatiele verklaringen aflegde die bovendien strijdig zijn met de beschikbare landeninformatie, waardoor aan zijn voorgehouden profiel geen enkel geloof kan worden gehecht.

5.1.5. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker in Oostenrijk nooit gewag had gemaakt van enige activiteit voor de voormalige Afghaanse overheid en dat hij thans geen enkel origineel document voorlegt dat zijn profiel als agent van de voormalige ALP kan staven. De stukken dienaangaande betreffen immers louter foto's van bepaalde documenten. Het is zeer bevreemdend dat verzoeker zijn beweerde risicoprofiel niet meteen naar voor brengt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. Verzoeker legt bovendien weinig geloofwaardige verklaringen af over zijn voorgehouden risicoprofiel. In zijn middel beperkt verzoeker zich er hoofdzakelijk toe zijn eerdere verklaringen betreffende de oprichting van de ALP-afdeling door zijn oom, betreffende de opleiding die hij van zijn oom zou hebben ontvangen, betreffende zijn dagelijkse routine en de verwonding die hij opliep te herhalen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (*cf.* RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Zo verklaarde verzoeker blijkens het administratief dossier dat hij geen officiële opleiding ontving na zijn indiensttreding bij de ALP en dat zijn paternale oom hem thuis toonde hoe te schieten, kogels te laden en een doelwit te raken (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 19). Desondanks legde verzoeker bij de indiending van zijn asielaanvraag een (foto van een) officieel opleidingscertificaat neer (AD, stuk 5, Documenten, Werkcertificaat). Dit document dient dus als bewijs van een opleiding die hij naar eigen zeggen nooit zou hebben gevolgd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 13) en doet ernstige vragen rijzen bij de betrouwbaarheid van de documenten die hij voorlegt. Twee collega's van verzoeker, I. en W., zouden de officiële opleiding in het hoofdkwartier wel doorlopen hebben (*Ibid.*, p. 21) en verzoeker kan geen deugdelijke verklaring aanreiken waarom hij deze opleiding niet volgde. Het is volslagen ongelooftwaardig dat verzoekers

paternale oom hemzelf en zijn broer zou rekruteren voor de pas opgestarte controlepost van de ALP zonder hen de officiële training te laten doorlopen. De controlepost beschikte immers over een PK-machinegeweer en een RPG-raketlanceerder (*Ibid.*, p. 20-21), die enkel bediend konden worden door verzoekers oom en de collega's die de opleiding wél hadden gevolgd. De verklaring van verzoeker dat de opleiding voor hem niet nodig zou zijn (*Ibid.*, p. 21), is bijgevolg weinig overtuigend.

Daarbij komt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn ervaringen met vuurwapens vóór zijn indiensttreding. Hij verklaarde dat hij voor zijn indiensttreding bij de ALP nooit écht wapens gebruikt had, tenzij om tijdens een feest eens in de lucht te schieten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 20). Kort daarvoor had hij echter verklaard dat hij actief had deelgenomen aan een vuurgevecht met een Kalasnikov toen de taliban op zoek waren naar M. A. ingevolge zijn weigering om *usher* te betalen (*Ibid.*, p. 17-18). Vreemd genoeg ging dit vuurgevecht dus vooraf aan de training over het gebruik van de Kalasnikov die zijn oom na zijn indiensttreding verstrekke. Er is dus alles behalve sprake van een logisch verloop van de gebeurtenissen zoals verzoeker in zijn middel beweert. Verzoeker beschouwt de onduidelijkheid over de ervaringen met vuurwapens in zijn middel als een hoofdargument uit de bestreden beslissing, maar hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (*cf.* RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

5.1.6. Het betoog van verzoeker in zijn middel over de historische context van de ALP als lokaal zelfverdedigingsmechanisme, dat hij ondersteunt met een internetartikel van SOFnews uit 2016 is niet bij machte het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen te herstellen. De informatie uit 2016 dateert namelijk van enkele jaren vóór de voorgehouden indiensttreding van verzoeker bij de ALP en kan dus niet worden aangewend om de situatie te schetsen in het najaar van 2020 en de eerste helft van 2021.

Volgens verzoekers verklaringen zou zijn oom in het najaar van 2020 vanuit het districtscentrum toestemming hebben gekregen om nieuwe ALP-controleposten op te richten, wapens voorzien hebben en mensen hebben gerekruteerd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud II, 8 oktober 2024, p. 7; p. 13). Dit strookt geenszins met de objectieve landeninformatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit deze informatie blijkt immers dat de ALP sinds eind september 2020 niet langer gefinancierd werd en dat één derde van de manschappen van de ALP zou worden opgedoekt, één derde zou opgaan in de Afghaanse Nationale Politie (ANP) en één derde aan het Afghaanse nationale leger (ANA) zou worden overgedragen (AD, stuk 6, Landeninformatie, Afghan Analyst Network: *'Disbanding the ALP'*, 6 oktober 2020). Deze operatie, waarbij de ALP verdween, verliep weliswaar gefaseerd, maar uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de ALP in de regio van herkomst van verzoeker tegen eind 2020 al volledig was opgegaan in de nationale veiligheidsdiensten. Eén en ander wordt bevestigd in een ander rapport waaruit blijkt dat de Afghaanse nationale veiligheidsdiensten in oktober 2020 uitbreidden met ongeveer 15.000 manschappen als gevolg van de ontbinding van de ALP (*Ibid.*, SIGAR, *Quarterly Report to the United States Congress*, 30 januari 2021, p. 59). Het relaas van verzoeker dat gestoeld is op zijn rekrutering in het najaar van 2020 bij een nieuw opgerichte ALP-controlepost en zijn tewerkstelling aldaar tot aan de machtsovername in augustus 2021, zou wijzen op een uitbreiding van de capaciteiten van de ALP in die periode en is dus compleet in tegenspraak met de historische context die uit de landeninformatie blijkt. Verzoeker doorspekt zijn middel met een aantal assumpties over de werking van de ALP, maar deze zijn niet bij machte om het kennelijk ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas te herstellen. De uitleg van verzoeker in zijn middel over de wijze waarop de training binnen de ALP werd georganiseerd en de context waarbinnen de ALP functioneerde, valt onmogelijk te rijmen met de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat de ALP op dat moment reeds volledig was ontbonden in zijn regio van herkomst. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel, noch aan de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn.

5.1.7. Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van verzoeker in belangrijke mate op de helling zet, is zijn uitdrukkelijke verklaring dat de overheid (in het district Alingar) op 24/5/1400 (= 15/08/2021 volgens Gregoriaanse kalender) de controle verloor en dat zij toen hun wapens afgaven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 30), waarna verzoeker naar Kabul zou zijn vertrokken. Deze verklaring van verzoeker spoort niet met de informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de taliban reeds een maand eerder, op 12 of 13 juli 2021, toen verzoeker nog als ALP-agent actief zou zijn geweest, de controle in het district Alingar hadden overgenomen (AD, stuk 6, Landeninformatie, Afghanistan Analyst Network: *Taliban Victory of Government Failure? Security update on Laghman Province*, 4 augustus 2021).

5.1.8. Verzoeker tracht vervolgens in zijn middel te rechtvaardigen waarom zijn vroegere gezinsleden nog steeds in het geboortedorp verblijven, ondanks de problemen die de familie, ook na het vertrek van

verzoeker, zouden hebben gekend met de taliban. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn zussen en zijn ouders nog steeds in zijn geboortedorp Mirakhor verblijven (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p.7). In zijn middel legt verzoeker uit dat het verlaten van de woning vaak geen eenvoudige keuze is, en dat er argwaan zou kunnen ontstaan als ze de woning zouden verlaten. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door vragen te stellen bij de gang van zaken waarbij verzoekers zussen en zijn ouders aan hun lot werden overgelaten, terwijl hij zelf bevestigt dat de taliban families blijvend intimideren en zowel hijzelf, als zijn broers en zijn inwonende paternale oom naar het buitenland zijn geëmigreerd als gevolg van deze problemen.

5.1.9. In zijn middel voert verzoeker aan dat de vrees voor vervolging omwille van het profiel van zijn oom als *malik* niet werd onderzocht. Nochtans wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de loutere hoedanigheid van familielid van een *malik* onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Verzoeker koppelde zijn vrees overigens niet rechtstreeks aan de functie van zijn oom in het dorp. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat de vraag van de taliban aan zijn oom om *usher* te betalen, die eigenlijk rechtstreeks aan de basis lag van de door verzoeker geuite vrees voor vervolging, een privéaangelegenheid was, die geen uitstaans had met zijn hoedanigheid als *malik* (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 17). Het risico dat verzoeker in zijn middel omschrijft omwille van de perceptie van loyaliteit aan een gezaghebbend figuur, vindt geen steun in zijn verklaringen. Verzoeker toont dus niet aan dat hij op die basis een risicoprofiel zou hebben zoals bedoeld in de EUAA *Guidelines*.

5.1.10. Samen met de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker over het vuurgevecht met de taliban, dat het gevolg was van de weigering om *usher* te betalen, weinig doorleefd overkomen. Zo bleek verzoeker niet te weten hoeveel talibs deelnamen aan het gevecht en evenmin of er langs de kant van de taliban slachtoffers waren gevallen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 18). In zijn middel schrijft verzoeker de afwezigheid van details toe aan stress, maar dit vormt geen deugdelijke verklaring voor zijn onwetendheid over dit vuurgevecht, dat aan de basis zou hebben gelegen van de oprichting van ALP-controleposten door zijn paternale oom.

5.1.11. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel als ALP-medewerker, noch aan de vrees omwille van deze tewerkstelling (of deze van zijn familieleden), bestaat er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van activiteiten voor de ALP, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van

een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij omwille van het heersende geweld in Afghanistan en omwille van de economische en humanitaire crisis bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5.2.5. De Raad stipt aan dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."). Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

5.2.6. In haar aanvullende nota van 16 december 2025 stelt de verwerende partij hierover het volgende:

"(...)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...). Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat er wel degelijk landeninformatie voorhanden is betreffende de oorzaken van de huidige socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat deze wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt zou worden door het optreden of het verzuim van de de facto-talibanregering.

5.2.7. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25).

5.2.9. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoeker zichzelf en zijn familie als *“rijke mensen”* bestempelt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud I, 12 april 2024, p. 10). Hij beschikt bovendien nog over een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst die eventueel voor opvang kan zorgen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden die niet compatibel zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

5.2.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie en de mensenrechten, maar uit deze bespreking blijkt dat het aanwezige geweld en de mensenrechtenschendingen hoofdzakelijk een gericht karakter vertonen en niet als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker verwijst weliswaar naar het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie, maar hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat er actueel in Afghanistan sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

5.2.11. In zijn aanvullende nota van 16 december 2025, waarin onder andere de meest recente landeninformatie mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.12. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel nergens in Afghanistan sprake te zijn van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van bepaalde individuele kenmerken een hoger risico loopt op slachtofferschap van het zeer beperkt aanwezige willekeurige geweld in de provincie Laghman, waarvan hij beweert afkomstig te zijn.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. DE BEUSSCHER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. DE BEUSSCHER

F. TAMBORIJN